

Todi Constantinescu

Dacă despre deceniul șapte al teatrului românesc se vorbește astăzi ca despre un deceniu de aur, nu avem dreptul să omitem numele ctitorilor acestui deceniu. Scenografilui aceluia moment au jucat un rol hotărâtor. O parte dintre ei ne-au părăsit: Toni Gheorghiu, Ștefan Hablinschi și acum Todi Constantinescu.

O veche poveste chineză cu tîlc, reluată de Marguerite Yourcenar, ne istorisește cum pictorul Wang-Fo s-a salvat de minia atotputernicului său împărat dispărînd într-unul dintre propriile lui tablouri pe care tocmai îl termina.

Ca și pictorul din poveste, scenograful Todi Constantinescu nu prețuia lucrurile care ne înconjoară, ci imaginea lor. Imaginea aceasta, spartă ca un mozaic, se recompune din scenografiile sale pentru Domnișoara Nastasia, pentru Jocul ielelor, Baltagul sau Doi pe un balansoar și ajunge pînă la noi, cel ce am avut privilegiul să-i vedem spectacolele, lapldară, armonioasă și echilibrată.

Ca și pictorul din poveste, n-a fost înțeles — e firesc! — de către cei care, deși prețuiau lucrurile, aveau o imagine urită despre ele. Acestora le lipseă cultura imaginii, pe care o avea Todi. Pe alții, din contră, i-a bucurat cu imaginea sa despre lucruri, și atunci cînd el au vrut să-i mulțumească pentru asta l-au găsit cu greu — el era retras discret în culise.

Ca și pictorul din poveste, Todi s-a retras pentru totdeauna în neprețuita lui imagine despre lucruri.

Dan JITIANU

Decor la „Doi pe un balansoar“ de William Gibson, Teatrul Mic. În scenă, Leopoldina Bălănuță și Victor Rebengiu

